

ZIMSKO VESELJE V NOVEM MESTU

Pred 60. leti so bile zime tudi v Novi Gorici drugačne kot danes. Spomnim se tistih prvih zim po preselitvi v mesto leta 1961. Že prva zima je bila za nas izredno mrzla, saj hiša še ni bila dokončana. Stranišča in kopalnice nismo imeli v hiši, zato si vsak lahko predstavlja, kako je bilo. Nekaj časa je bil tudi del severne stene le zasilno zaprt, da bi zidarji imeli lažji dostop pri izdelavi tlakov. Zato je bilo v hiši hladno, četudi se smo v kuhinji kurili. Tiste zime so bile res podobne zimi: s snegom vsako leto, ledom, hudo burjo, ki je prevračala ljudi in odpihnila vse kar ni bilo pritrjeno. Tudi na njo se je bilo potrebno navaditi.

Midva z bratom, ki sva prišla iz hribov, kjer je domovala prava zima, sva si želela sankanja in drsanja. Izkoristila sva vsak najmanjši sneg, ki pa se običajno ni dolgo zadržal. Če ga ni bilo, ali ga je bilo le za vzorec, sva se lahko kako uro zjutraj sankala tudi na zamrznjeni, s slano prekriti, travi ali zemlji. Na osojni strani Panovca je bilo nekaj strmih, še posebno pod Streliško cesto, pa tudi v borovem gozdčku. To pa so bile zelo kratke proge, če se jim lahko tako reče, ki jih je bilo treba menjati, saj je slana kmalu izginila, prav tako sneg, ki je bil »teptan« le od otroških nog. Sanke niso tako dobro tekle, kot bi morale. Ko je bilo več snega, smo se šli sankat tudi v Kromberk, kjer so bili daljši tereni, saj še ni bilo tako pozidano, kot danes. Nikakršnih možnosti ni bilo, da bi se odpeljali višje, na Lokve, saj nismo imeli avtomobila. Na Lokve smo v višjih razredih šli v okviru šole.

V tistih mrzlih zimah smo se zabavali tudi z drsanjem. Včasih s(m)o otroci zvečer polili cesto in se drsali po zaledeneli plošči, dokler našega drsališča niso odkrili starši. Debela ledena skorja se je naredila na jezercu v borovem gozdčku, zamrznjene so bile luže v Panovcu, prav tako pa tudi mlake, ki so se nabrale zaradi deževja ob poti od Korna proti Kostanjevici oz. Streliški ulici. Zamrznil je celo potok Koren. Oče naju je presenetil in nama naredil lesene drsalke. Iz deske je izrezal za vsakega par deščic v obliki in velikosti čevlja, nanje zabil jermene, da sva deščici namestila na čevlje. Na spodnjo stran je podolžno pribil dve ravni debelejši žici, ki ju je zakrivil na zgornjo stran drsalk. Ti žici sta, kot klini ali rezili, omogočali, da so »drsalke« res drsele. In bile so uporabne kar dve ali tri sezone, potrgane jermene sva zamenjala tudi z vrvico, če ni bilo drugega pri roki. Nisva bila izbirčna, za otroško veselje je bil dovolj najmanjši košček zaledenele površine.

Mira Bastjančič